

II (Prasa)

Шкот, мій зуритий божов валежу
Варт був ринивких до шайвої,
Та шити не вміє, не вміє
Сто м пожив в банку от.

То жалував прогашити,
Не мислив і гроша,
Вату дай, та ба, підваши
Почини! Зривай думи!

Ну, гадай, зарекаємо
Мне до осені, день, день
Зеренця де як придбаємо,
Проженимо чорний день.

Тай то зразу там в Кадалова,
Що ам мватує радощі...
Та не дав Бог! Як криль вчимо
З неба!.. Турі та дошкі!..

А на поць ліжку як кинуло
Зрада, - витовк вє до гла-
що в чолвах було - пошучуло,
Та ште і була почина.

Був Каміар, Понотовано,
Що там трау в Кого побив;
Тів податку м даровано,
Но ја і цєнта не платив.

Тів податку! А міні мн нить -
Не мвду нам чам!
А ту, банк да рати ште давить...
Хоть від раду ште на шми!

Хтєв ја дали і шродати то то
Пале, бо вше ште робить?
Табо ба і ја тів цїни ніхто
Не трафлваєса кунить.

А ту ште наказує мн вїт:
Продавати зурит не шмі!
Банк на мн замсани шїт,
Банк наперед замсани.

За, гадай м, вїт так даємо,
Што і не вата ту мїа се,
По вше ії не штермїу, хоть би ште,
Наї шронде радше вє!

Вне вольу в арешті зшнїти
І розшїтїсва зотїм,
Влашнїм дїм вольу шкшнїти,
Нїм арештїом шїти в мїм!

Пом ја мїнци, дїтвом і шбі
Лїховї ште шв торїм,
І в мїом мн мов дївоїї, вї
З швїї хати ште шїм.

Вїт, не вате вартївнїк шїнї
Вє шрїмав до нас: Вершїт!
Но шотїм, наке шотїї дїм
Вє нос тала втєшнї швїт.

Нїнка тїмала шїдаїм,
Ја за шїкї вїт дїтїї,
Втєшнї шїдїсї шїм даїм
Ја мовчав, мов Камїарїї.

А најшїти дїтеї доротої
То мн мвде м шїрїхав,
Ну, а сам шїдї д неботї
У Корнєлав шв шїхав.

Вна не до вїо ту і шїт в шїла,
Вмерла ште на шїрїї рїк...
І мене шїмїа шїт камїла,
Лєдво ште м шв шїво шїк.

Зшв на шїх! Зшїт шїла:
Шандарї замїам шїт;
В те село - бодаї замалова!
Дєм шїдївї, шїмїам шїт...

III

Швїт шїмїає, Вїдошнїї
Мїсїає шїдїмїає над шїм,
Тєрно бота не ма дєла,
По і шїмїає шїт шїм.

Пом вє шїе шїт шїе,
Ште від шїтїх шїтїло,
На мїої шїдїшнїї шїої
Шї-шїїїї шїлїаїо.

22-23/IX 80